

«Світ мистецтва» засобами кіно

Наприкінці травня в Будинку кіно відбулась прем'єра двох нових відеофільмів проекту «Світ мистецтва»: «Святе сімейство» і «Колиска для ненародженої дитини (Тургенєвські читання)» режисера Олександра Столярова, створених за підтримки «Інтерньюз-Україна».

■ Кадр із фільму «Колиска для ненародженої дитини».

Проект «Світ мистецтва» виник п'ять років тому як відчайдушна продюсерська і авторська ініціатива кінооператора Світлани Зінов'євої в умовах, коли кіностудії майже згорнули кіновиробництво. А тут — кінематографічна родина, що складалась із двох кінооператорів — Віктора Кабаченка та Світлани Зінов'євої. Обоє із творчої майстерні Сурена Шахбазяна, обоє чимало років працювали в ігровому кіно, тож не дивно, що естетика цих фільмів суто кінематографічна.

Уже створено п'ять фільмів про сучасних художників України. Спільний творчий акт, в якому народжується кожний фільм, художня інтерпретація життєвих і мистецьких ситуацій, участь у виставках — все це виводить проект за рамки телевізійної програми. До того ж, всі фільми зроблені в зображальній манері, цілком достойній художнього предмета оповіді, недарма три з п'яти фільмів відзначені призами «За кращу операторську роботу» на кіно- і телевізійних фестивалях. До своєї відеоантології уже ввійшли: три покоління художників Богінських у фільмі «Святе сімейство», театральний художник Тетяна Соловйова — героїня фільму «Сон літньої ночі», фотохудожник з Харкова Євген Павлов («Тотальна фотографія»), київський художник Євген Мухоїд, поетична розповідь про нього в «Листах з Італії», художники Тамара й Олександр Бабаки — вони ніби зіграли ролі чоловіка та жінки у фільмі «Колиска для ненародженої дитини».

Проект має бути продовженим. У найближчих планах творчої групи — робота над фільмами «Потяг у далекий серпень» — про покоління 70-х, до якого належать і автори проекту, про видатну художницю Марію Приймаченко і про художника-кераміста Нелі Ісупову, керамічні звірі якої вийшли, здається, з того самого химерного бестіарію, що й приймаченківські. Група має ще одне замовлення, яке виникло як внутрішня потреба і стало невідкладним, — фільм до річниці смерті і 70-річчя з дня народження Вілена Калюти. Кажуть, збирались знімати за життя — не встигли...

Кореспондент «Кіно-Театру»

В Вельмишановна пані Брюховецька,
Д Прошу вас переслати умови передплати журналу. Статті і праці ваші мені відомі віддавна. Додам, що могли мені вони частково зрозуміти світ українського кіномистецтва, на жаль, так мало відомого серед західного глядача. Настав час заговорити про нього, не цураючись минулого (що належить українській кінопродукції, а що ні), адже усе сьогодні повертається історії.
В Сподіваюся, що вже недалекий час, коли з'явиться — нарешті! — порядна праця про українське кіно у французькому видавництві.

З повагою — **Любомир Госейко**, Франція

Приєднуюся до всіх привітань з нагоди 5-річчя «Кіно-Театру». Це значна дата і для мене, бо хоча ми знайомі з ним віднедавна, але я відчула, що завдяки спілкуванню з Вами в мене відкрилося друге дихання. Тому щиро бажаю, щоб Ваш журнал і надалі робив таке перетворення не лише з читачами, а й по можливості з вітчизняним кіно.

Оля Ямборко, Львівська область

Ознайомившись із журналом «Кіно-Театр» минулого року, вирішила, що вивчення кіномистецтва повинно бути цікавим для мене, оскільки дуже рідко кіно розглядають як вид мистецтва, так само як мистецтво образотворче чи музичне.

Тетяна Таранович, Київ